USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2008, č. j. OAM - 43/VL - 18 - BE07 - 2008, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2009, č. j. 32 Az 42/2008 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Bohdaně Novákové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2008, č. j. OAM - 43/VL - 18 - BE07 - 2008, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále „zákon o azylu“), s tím, že nebyly shledány důvody ani pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany podle téhož zákona. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Krajský soud v Hradci Králové po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozhodnutí postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

(dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nutno uvést, že v žádosti ze dne 15. 1. 2008 o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že vlast opustil v září 1998, protože měl problémy v armádě, v níž sloužil jako profesionál. Za důvod podání nové žádosti, kterou podal těsně před uplynutím výjezdního příkazu vydaného Policií ČR platného do 18. 1. 2008, označil pouze zdravotní důvody. (Jednalo se o opakovanou žádost, o první žádosti ze dne 30. 1. 2001, kterou stěžovatel podal až po dvou letech, kdy vstoupil na území České republiky, navíc po vynuceném návratu z Německa, rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11 2003, č. j. OAM - 998/CU - 02 - P14 - 2001, o neudělení azylu a nevztažení překážky vycestování. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 19. 9. 2005, č. j. 59 Az 494/2003 - 28. Podaná kasační stížnost pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 6 Azs 400/2005 - 62, jež nabyl právní moci dne 2. 3. 2007). Při pohovoru dne 4. 3. 2008 uvedl, že se změnily důvody podání současné žádosti o mezinárodní ochranu. Z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu (těžká forma lupénky a revmatismu, psychické potíže) žádá o humanitární azyl. Zdravotní problémy se začaly projevovat od roku 2001 v souvislosti s azylovým řízením. V České republice plně rozvinul svůj soukromý a rodinný život, má přítelkyni paní M. A., které je spolu s jejími rodiči jedinými blízkými osobami stěžovatele. V zemi původu byl naposledy v roce 2000 a nemá tam zázemí či rodinu. Požaduje udělení doplňkové ochrany z důvodu uvedeného v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, protože vycestování by bylo v rozporu s ustanovením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a ustanovením čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR. Je přesvědčen, že jeho zdravotní stav je natolik špatný, že nemůže vycestovat do země původu a měl by mu být udělen azyl nebo doplňková ochrana. V případě návratu do vlasti by se dostal do velmi špatné situace, má strach se na Ukrajinu vrátit.

V kasační stížnosti pak stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu výroku z důvodů podávaných v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a soud měl proto rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel neuvádí konkrétní důvody, pro které kasační stížnost podává, v příloze pak předkládá kopii napadeného rozsudku a zdravotní dokumentaci, včetně potvrzení o uznání částečně invalidním. Současně požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, aby došlo k ochraně jeho práv. Kasační stížnost byla doplněna advokátkou Mgr. Bohdanou Novákovou, jež byla stěžovateli k jeho výslovné žádosti o ustanovení konkrétního zástupce ustanovena usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 7. 2009, č. j. 32 Az 42/2008 - 74, a tímto citovaným usnesením vyzvána k doplnění kasační stížnosti o důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s. s řádným odůvodněním ve stanovené lhůtě. V doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 8. 2009 stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V příloze předkládá

kopii rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa ze dne 5. 6. 2009, zn. 45001/120/4601/5.609/ZE, o plné invaliditě. Stěžovatel stejně jako v žalobě poukazuje na to, že se nachází v závažném zdravotním stavu a tato skutečnost nebyla správním orgánem ani soudem zohledněna a nebyla zjištěna jediná informace o úrovni zdravotní péče na Ukrajině. Stěžovatel přitom uvedl a lékařskými zprávami doložil, že má středně těžké deprese, těžký revmatismus, těžkou lupénku a špatný sluch, na Ukrajině by skončil na ulici bez lékařské péče. Tyto skutečnosti by měly být podle stěžovatele považovány za okolnosti zvláštního zřetele hodné, které odůvodňují udělení humanitárního azylu. Zpochybňování vážnosti zdravotních problémů stěžovatel důrazně odmítá a přikládá nové rozhodnutí o plné invaliditě. Dále stěžovatel namítl nesprávné posouzení jeho rodinného a soukromého života na území České republiky, čímž došlo k porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Podle názoru stěžovatele byla zpochybněna pevnost vazeb k jeho družce paní A., s níž sice nemůže bydlet ve společné domácnosti, ale jejich vztah druha a družky trvá téměř 8 let. Dále je třeba vzít v úvahu, že je stěžovatel vážně nemocný a na Ukrajině nemá žádné rodinné vazby. Dále stěžovatel namítá porušení ustanovení čl. 37 odst. 2 a čl. 9 odst. 1 Listiny základních práv a svobod spočívající v tom, že k žádosti stěžovatele ustanovenému zástupci pro řízení o žalobě - Organizaci pro pomoc uprchlíkům nebyla přiznána odměna podle ustálené judikatury. Soud Organizaci pro pomoc uprchlíkům podle názoru stěžovatele tedy neměl zástupcem ustanovovat anebo měl odměnu přiznat, aby poskytnutá pomoc mohla být účinná. Z toho stěžovatel dovozuje, že právo na právní pomoc podle cit. čl. 37 Listiny bylo spíše teoretické a došlo k porušení základních práv stěžovatele jako účastníka řízení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a stejně tak i napadený rozsudek krajského soudu, byly podle jeho názoru vydány v souladu se zákony. Žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné během správního řízení a na vydané rozhodnutí. V průběhu řízení před správním orgánem bylo zjištěno, že stěžovateli v zemi původu - na Ukrajině nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy nelze označit za odůvodněný strach z pronásledování (§ 12 písm. b/ zákona o azylu). Správní orgán podložil svůj závěr o nemožnosti aplikace § 12 citovaného zákona relevantními podklady, z nichž vyplynula účelovost jednání jmenovaného, jenž byl veden toliko snahou legalizovat svůj pobyt na území České republiky prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž tak správní orgán podložil relevantními informacemi o zemi původu stěžovatele i svůj závěr o neudělení doplňkové ochrany, neboť nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených znaků vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona. Správní orgán rovněž v rámci svého zákonem založeného správního uvážení podrobně zkoumal i možnou existenci zvláštního zřetele hodného důvodu ve smyslu ust. § 14 zákona - udělení humanitárního azylu. Jak vyplynulo ze zdravotní dokumentace jmenovaného, do níž správní orgán nahlížel na základě stěžovatelem uděleného souhlasu, zdravotní problémy mohou být řešeny i v domovském státě, přičemž není možno si vybírat zemi s lepší zdravotní péčí a tuto skutečnost uvádět jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany (k tomu srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Salkic and others v. Sweden, ze dne 29. 6. 2006). Rovněž tak se správní orgán i soud zabývaly dopady na soukromý a rodinný život stěžovatele, přičemž jakékoliv závažné dopady byly vyvráceny. Na základě výše

uvedeného žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost nebo zamítnutí pro nedůvodnost.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší

správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp. zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. Ke kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že vadu řízení před správním orgánem lze shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny.

Snaha legalizovat pobyt na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ať formou azylu, či doplňkové ochrany azylu. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, a na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47). Stejně tak rozdílná úroveň zdravotní péče nemá relevanci z pohledu řízení o udělení mezinárodní ochrany. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, podle něhož článek 13 části II Evropské sociální charty (publ. pod č. 14/2000 Sb. m. s.) zakládá České republice závazek k poskytnutí sociální a lékařské pomoci pouze po dobu legálního pobytu cizince, který je občanem jiné smluvní strany této charty, na českém území; nikoliv závazek, aby úroveň zdravotní péče, jíž dosáhne v době tohoto pobytu legalizovaného z důvodu azylového řízení, mu byla zachována i po skončení tohoto řízení. Tím spíše nelze seznat, že by ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a následné vycestování cizince založilo rozpor s mezinárodními závazky ČR, na nějž pamatuje § 14a zákona o azylu. Pokud jde o přesvědčení stěžovatele, že jím uvedené skutečnosti týkající se jeho zdravotního stavu jsou důvodem pro udělení humanitárního azylu, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předchozí judikatorní praxi vyloženou např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, podle kterého udělení humanitárního azylu je výsledkem správního uvážení, a proto podléhá soudnímu přezkumu jen v omezeném rozsahu (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ustanovení § 14 bylo do zákona o azylu, který jinak stanoví důvody pro jeho udělení velice přísně a vypočítává je taxativně, vloženo proto, aby v případě nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona bylo možno zohlednit i skutečnosti obecně vnímané jako pro udělení azylu z humanitárních důvodů obvyklé (např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory). V každém případě se vždy bude jednat o azylový důvod navýsost výjimečný. Důvody, které stěžovatel v průběhu celého správního řízení uváděl, nejsou z hlediska humanitárního natolik mimořádné, aby je bylo možné za zvláštního zřetele hodné považovat. K posuzování zdravotního stavu s ohledem na humanitární azyl Nejvyšší správní soud odkazuje na právní názor vyslovený v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2008, č. j. 9 Azs 57/2008 - 69.

K námitce stěžovatele týkající se porušení jeho práva na rodinný život chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod s tím, že mu měla být poskytnuta alespoň doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, však považuje zdejší soud za vhodné doplnit následující.

Předně je nutno poznamenat, že jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy však s důrazem na fungující (reálný) rodinný život (srov. např. rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1986 ve věci K. proti Spojenému království, stížnost č. 11468/85, dostupné na http://echr.coe.int.) Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v prvé řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není stěžovatelův případ. Ten by případně mohl naplnit pojem soukromého života zahrnujícího do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 12. 1992 ve věci Niemietz proti Německu, stížnost č. 13710/88, http://echr.coe.int.). Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života, je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, http://echr.coe.int.) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).

Ostatně i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 (na www.nssoud.cz), se vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Otázku existence rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy je přitom dle Evropského soudu pro lidská práva třeba posuzovat s ohledem na stav v době, kdy zákaz pobytu nabyl právní moci (srov. např. rozsudky ze dne 26. 9. 1997 ve věci El Boujaïdi proti Francii, stížnost č. 25613/94, ze dne 13. 2. 2001 ve věci Ezzouhdi proti Francii, stížnost č. 47160/99, ze dne 31. 10. 2002 ve věci Yildiz proti Rakousku, stížnost č. 37295/97, ze dne 15. 7. 2003 ve věci Mokrani proti Francii, stížnost č. 52206/99, a ze dne 28. 6. 2007 ve věci Kaya proti Německu, stížnost č. 31753/02; vše dostupné na http://echr.coe.int.).

K námitce týkající se nepřiznání odměny Organizaci pro pomoc uprchlíkům podle § 35 odst. 8 s. ř. s. za zastupování stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na právní

názor vyslovený v rozhodnutí ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008 - 79, podle něhož Organizace pro pomoc uprchlíkům nemá právo na odměnu za zastupování, protože nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů podle § 35 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 7. 2009, č. j. 32 Az 42/2008 - 74, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka Mgr. Bohdana Nováková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby po 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 8. 2009, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2880 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovená advokátka netvrdí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu